

MELCION ROSSELLÓ, PROFESSOR DE PRÀCTIQUES

per Dr. RUBEN VICTOR RIAL I PLANAS
FACULTAT DE CIÈNCIES, PALMA DE MALLORCA

Es tracta de parlar de D. Melcion Rosselló i Simonet. Veus més autoritzades han glosat en aquesta revista la significància d'aquest home en l'educació de les Illes. La meua veu, desconectada per molts d'anys del lloc, intenta recuperar el temps, agrupant els records en torn de la figura de D. Melcion. Aquests records poc valen; repetesc, n'hi ha molts més autoritzats que jo que l'han conegut més i millor. Per això la meua aportació sols pot recórrer a petits detalls recollits durant poquíssims anys –vaig ser alumne seu des de 1959 a 1962– i que avui conserven sols el caire anecdòtic, impressions deformades pel temps, molt més que dades i fets objectius.

Els records d'aquella Escola Normal tenen per a mi un gust agredolç peculiar. Eren temps de pobresa d'esperit i d'idees. Pocs dels que allí concorriem, sabíem per a què ens preparavem. Elegíem magisteri per exclusió. I una vegada dins l'Escola seguíem la línia de menor resistència, obeïem, ho toleràvem tot, ens amotlàvem a aquella pobresa. Aquesta obediència no tan sols era de pell cap endefora, realment acabaven per sotmetre fins i tot l'esperit.

Dins aquesta obediència i tolerància s'incloïa el suportar professors desbaratats que avui són tema de l'anecdota. Aquest anecdota és quasi l'únic que vaig recollir del meu pas per aquell centre. Afortunadament, en aquesta afirmació he tengut que posar una limitació per què a més d'anècdotes que es recuperen cada vegada que coincidesc amb algun company d'aquell temps hi ha quelcom realment sòlid que ha resistit el pas de totes les influències que des de llavors he anat rebent.

No cal dir qui fou el que construï dins mi i dins tant d'altres la idea que l'Educació és l'activitat més noble a la qual un home pot entregar la seva vida. Tots nosaltres que havíem rebut una mala ensenyança primària, una pitjor ensenyança mitja, i que rebíem a totes hores una pèsima ensenyança professional, descobríem aquells fets en les classes de D. Melcion. No cregui ningú que això era així perquè es dedicàs a la crítica, en absolut. Simplement descobríem la ineptitud de tants d'educadors ja que per primera vegada en trobàvem un de diferent, un que rompia tota l'educació tradicional no tan sols amb paraules, sinó també amb fets. Rebíem les seves paraules, sens dubte; però sobretot el vàiem actuar. El director d'una escola és entre tots els mestres el que té més dificultats per tenir contacte amb els al·lots. I descobríem que D. Melcion els coneixia a tots, sabia els seus petits o grans problemes, quasi diria que coneixia els seus pensaments. I aquest coneixement l'emprava per millorar totes les oportunitats d'intervenir en la seva educació, de millorar les possibilitats de futur d'aquells al·lots.

Nosaltres ja no érem nins, no érem res: érem un voler ser. I en nosaltres, els alumnes de l'Escola de Magisteri, D. Melcion entregà quelcom d'especial. El record dient-nos que l'importava més qualsevol dels nins de la seva escola que tots nosaltres, que si desitjava que treballàssim molt bé en aquelles pràctiques d'ensenyança era més pel benefici que obtendrien de nosaltres aquells infants que pel profit de la nostra formació. Confés que mai m'ho vaig acabar de creure. Les dues coses són inseparables i D. Melcion bé ho sabia. Les seves paraules eren el reflex d'una actitud que intentava mostrar-nos el seu respecte sense limitacions cap al nin, que era la clau de tota la seva activitat.

M'és difícil seguir escrivint en els presents termes. Els adjectius es fan imprescindibles, i la prosa adjectivada és mala prosa. Preferesc canviar de punt de mira.

Moltes vegades em donà D. Melcion la impressió d'una perfecció excessiva. De ben de veres que ho dic, deu ser l'home més estricte que he conegut. I aquesta perfecció em pareixia inhumana en certa manera. Vaig haver de superar esculls dins la meua manera de pensar. Crec que en el fons D. Melcion és un home tímid i un poc retirat per conèixer la veritat de la seva enorme humanitat. Vull fer menció d'algunes senyes que em feren pensar i que em convenceren que era humà i a la vegada perfecte, ambdues coses en grau excel·lent.

Aquestes senyes foren el coneixement que vaig aconseguir sobre les seves aficions. Vaig saber de la seva habilitat per la fusteria, habilitat que aplicava a l'escola i en l'esplai.

I vaig saber de la seva afició per la botànica, afició de la qual puc afirmar amb fonament que convertí en erudició, molt especialment pel que fa als endemismes baleàrics.

I per acabar, em sorprengué per la seva afició (també erudita en altíssim grau) a la geografia, especialment de Mallorca. Tenc en la memòria una excursió que vaig fer amb ell i alguns nins de l'Anexa al Puig d'Alaró. Record de forma inesborrable el moment en què asseguts tots els nins davall els til·lers que hi ha a l'esplanada de l'ermita, la veu assossegada de D. Melcion contant la història del castell. D. Melcion em va parèixer en aquells moments un professional honest en grau superlatiu, amb unes qualitats i una capacitat que el col·locaven molt per sobre d'aquells que en aquell temps creien poder dir quelcom en matèria d'educació, i un home que encara tenia temps lliure per emprar les mans, per observar les flors i per conèixer amb una riquesa de detalls que atordeix la geografia i la història de les Illes.

Es necessari que acabi. Voldria trobar una frase o una idea que resumís tots els meus pensaments, que no són pocs, en torn de D. Melcion. Però no trob ni frases ni idees, tan sols emocions: estimació i gratitud a la persona que és aquest home; pena per la curtor de la meua experiència aprop d'ell, i tal vegada enveja als qui han pogut estar a la seva vora més que jo. Ells tenen la paraula.

